

Tak kudy?!

HELL'S TOUR plus

1991

Tak kudy?!

Je neuvěřitelné, že jste vydrželi číst až sem. Nevím, co Vás k tomu vede. Je to zvědavost? Touha poznat, zda jsou všechny zprávy stejně slabé? Taková nuda, že nezbývá, než číst prakticky cokoliv? Ať je to, jak chce, dostali jste se ve čtení až sem.

Zas ten název. TAK KUDY. Proč? Odpověď čekejte na následujících stranách.

Výprava se odehrála mezi 13. a 15. zářím 1991. Sraz byl tradiční - v 16:00 na základně. Zvolna se scházíme a připravujeme k odjezdu. Pozvání dnes přijali: Markéta, Alice, Honza, oproti původnímu plánu Tomáš, a dvě nové dušičky, Lenka - sestra Markéty a Olda - človíček, kterého se podařilo ulovit během závěru Expedice 91.

Problém byl tentokrát s odjezdem Tomáše. Neměl se účastnit, ale vše bylo oproti plánu jinak, a tak bylo nutné před odjezdem jeho kolo podrobit bleskové opravě. Jde především o zcela zničenou přední brzdu. S nasazením těžkého kovářského náčiní se tato oprava podařila během půl hodiny. 16:40 - odjíždíme.

Jakpak že to dnes povedem?

Asi takto:	šéf výpravy	Dig
	Šéf přejezdu	Tomáš (zástup Štěpánka II)
	navigace	Olda
	bank	Alice
	zdravotnice	Lenka
	technik	Honza III
	člen	Markéta Štěpánka II

První předběžný cíl je na Okoři. Pojedeme tedy výpadovkou na Kralupy n. Vlt. Olda nás vedl Nábřežím Kapitána Jaroše k Výstavišti. Dále do Stromovky a odtud rovnou na výpadovku na Suchdol.

Je hezky. Svítí slunce, je teplo. Je však PÁTEK 13. Bude tedy nutno jet maximálně opatrně. Odbočujeme vlevo na vesnici s krásným jménem Černý vůl. Pojedeme trochu do kopce.

Vyzkouším teď nový tác se čtyřiceti zuby. Ano, jistě, měl jsem zlomenou ruku, samozřejmě, nemohl jsem jezdit, ale ve vymýšlení a později opatrné realizaci mě to nezastavilo.

Přehození dopadlo skvěle, záběr je lehoučký. Je tu však nějaká blbá silnice. Vzal jsem pedálem o zem. A znovu. A ještě jednou. Kolo je nějak nestabilní. Zastavuji. To, co jsem uviděl, bylo jako zlý sen. Praskla mi šikmá rámovka, těsně za letovací objímkou u hlavového složení.

Všichni mě zvolna předjíždějí. Zastavil u mě Tomáš. Vymysleli jsme toto: Jsme na okraji Prahy, v oblasti rodinných domků. Určitě tady někdo má svářečku a chuť pomoci nám. Jdeme pěšky. Tomáš po chvíli nasedl a odjel kamsi k domkům. Pozvolna jdu za ním. Než jsem dorazil až k němu, stačil něco vyjednat.

Člověk, se kterým mluvil, se netajil ochotou, ale má prý jen elektrickou svářečku a ta je pro opravu tohoto rázu nevhodná. Poslal nás k jinému, prý ochotnému, člověku. Mezi tím se vrátil technik a zbytek skupiny. Když nám onen pán vysvětlil, kde najdeme toho druhého pána, vydal se jízdy schopný zbytek skupiny popsané místo hledat.

Našli jsme to celkem bez problémů,

ale onen ochotný pán nebyl zas tak moc ochotný a hlavně sežral veškerou moudrost světa. Vymyslel několik naprosto scestných postupů, kterak závadu odstranit, načež jsme mu nenásilným

způsobem vnukli ideu, jak to udělat rychle a dobře a tak, aby to vypadalo, že na to přišel sám. Mezi tím na mě a Tomáše ostatní čekají před jeho domem.

Nakonec rám pomocí autogenu opravil

a mohli jsme pokračovat v jízdě.

Musím přiznat, že domluva s pánem byla dost vyčerpávající.

Ted' zas jedeme po prázdných silnicích, klidným podvečerem.

Nyní nás vede Honza, protože tvrdí, že to tu zná a že bude kratší jet tady doleva, támhle rovně a pak zase doleva... U silnice jsem zahlédl plody na větším keři. ŠPENDLÍKY! NA NĚ!!!

Napásli jsme se... Tedy pardon, přežrali jsme se a jedeme dál. STATENICE, OKOŘ. Tady zastavíme v hospodě. Jde na nás hlad. Ono přecpat se ovocem je moc pěkné, ale při jízdě na kole jede „spalování“ na plno a tak za chvíli je v břiše zase prázdnou.

Už je skoro tma. Brzdíme před hospodou. Najednou se tu objevili dva asi jedenáctiletí „muži“ a hned se vrhli k nám. A hned na mě - jak je to možné, že když brzdím, svítí mi vzadu světlo a na Oldu s obdivem, nad bezklínkovým šlapacím středem a Shimano trojtác. Nechápeme, jak si toho všeho všimli. Vždyť není skoro nic vidět.

Odstavujeme kola a jdeme do hospody. Poseděli jsme, odpočinuli si, pojedli, popili a zase chceme odjet.

Tu se kdoví zase odkud vylíhli dva asi sedmnáctiletí lehce podnapilí supermani a začali nás hluboce přesvědčovat, ať prý jedeme s nimi, že nás ubytují na chatě. Proč ne, je to po cestě.

Vyjeli jsme z vesnice, dali se doleva a jedeme mezi poli. Asi 50 m od silnice je jakýsi ostrůvek tvořený stromovým porostem. Jedeme tam. Po průzkumu uvnitř ostrůvku jsme jej uznali za jediný nesprávnější pro dnešní spaní. Rozložili jsme noční propriety, uložili se a teď zas přišla vhod bateriová osvětlení na železných ořích. Usínáme. Je pěkně teplo, tma, ticho, co si víc přát...

Ráno 14.9. sobota

Probouzím se světlem. Čas 7:30. Spát se mi už nechce. Krátce po osmé hodině zvednul hlavu Tomáš a se spacím výrazem a zalepenýma očima selhávajícím hlasem zahučel: „Myši, vstávat!“ Velmi mě udivilo, že reakce byla tentokrát odlišná, než jindy. Většina lidí se posadila a pozvolna začíná život. Tak takovouhle rychlost při vstávání jsem ještě nezažil.

Vyvstal problém, co se snídání. Každý má sice jídlo ještě na dnešní ráno, ale na můj dotaz, kdo veze čaj, se nedostavila odpověď. Dobře, improvizace. Každý má nějaké vědomosti, kterak čaj z přírodních materiálů zhotovit. Avšak po důkladné analýze návrhů zbývá jen jeden. Dnes bude čaj z kopřiv bez cukru. Olda rozdělal oheň a už se listy kopřiv ocitly v ešusu s vodou a vše je uvedeno do varu.

Mezi tím balíme a připravujeme odjezd. Čaj je hotov. Tak, kdo ochutná první? Všichni mají najednou moc práce s přípravou odjezdu a někteří ani neslyšeli výzvu k ochutnávce. Takové soustředění na právě prováděnou činnost jsem už dlouho neviděl. Takže to zůstane na mně...

První opatrný doušek, první pocity. Tak předně, projevil se Aluminiho efekt. To znamená, že si člověk spálí hubu o hliníkový ešus, zatímco obsah je studený. No a za druhé - není to špatné. Jen být trocha cukru. Ostatní se mým přístupem nechali zviklat a také se napili. ...nikdo nevyprskl.

Po vypití dokončujeme balení a jedeme. Vesnice, u které jsme spali, se jmenuje KAMENNÝ MOST. Nyní jedeme na VELVARY.

tu hrušky. A jsou natolik zajímavé, že je nutně musíme ochutnat a pár jich přibalit i na cestu.

Tato zastávka trvá dvacet minut. Když už se do kapes nic nevešlo, jeli jsme dál.

Další zastávka je ve Velvarech na náměstí.

S jedním odpočinkem

a téměř opuštění světa vezdejší

se všemi dostupnými způsoby dostáváme NAHORU

na Horu.

NÁRODNÍ KULTURNÍ
PAMÁTKA
ŘÍP

Přestože jsme před hodinou jedli, musím přiznat, že mám zase hlad. Pojedli jsme ze zásob, které jsme až sem dovlekli, odpočinuli si po ohromném výkonu výstupu a druhém - přijetí stravy, a teď dolů.

Nejdříve však musíme seřídít brzdy tak, aby byly schopny ubrzdít kola s posádkou i nákladem z toho strašného padáku... Tak a jedem. Jestliže cesta nahoru byla hrozná a trvala skoro dvacet minut, dolů je to ještě horší a jsme tam hned. Olda si vzal na starosti Lenu. Já jsem si vybral být sběračem zbytku skupiny. Už jsme dole. Zastavujeme na rozhraní cesty a silnice. Alice se pochlubila tím, že jí upadl přední blatník. Opravujeme. Závada je malá, hned jsme schopni další jízdy.

Až do VRAŽKOVA je to skoro pořád dolů. Jede se dobře, je lehce pod mrakem, čas 15:45. Tomáš však musí z nějakého neodkladného důvodu do Prahy. A chce s sebou vzít Markétu. Inu necht'. Stejně by s ní bylo k nevydržení. Loučíme se s tím, že nám zítra vyjedou naproti a sejdem se v KAČICÍCH, odkud pak pojedeme za Frantou do ÚHONIC, kde je prý posvícení. Odjíždějí...

My také. Ovšem na opačnou stranu. Další náš postup je přes RAČINĚVES, MRATINĚVES, CHARVATICE A LÁZNĚ MŠENÉ. Mezi RAČINĚVŠÍ a MRATINĚVŠÍ je krásný nový úsek silnice zcela bez provozu. Jel jsem s Oldou poslední. Najednou vidíme, jak Alice zamířila do protisměru k příkopu. Cosi tam leží. Když jsme tam dojeli, zjistili jsme, že to něco je zád' Honzova kola a on sám se zvedá z trávy mimo silnici. Jak se mu tohle povedlo?

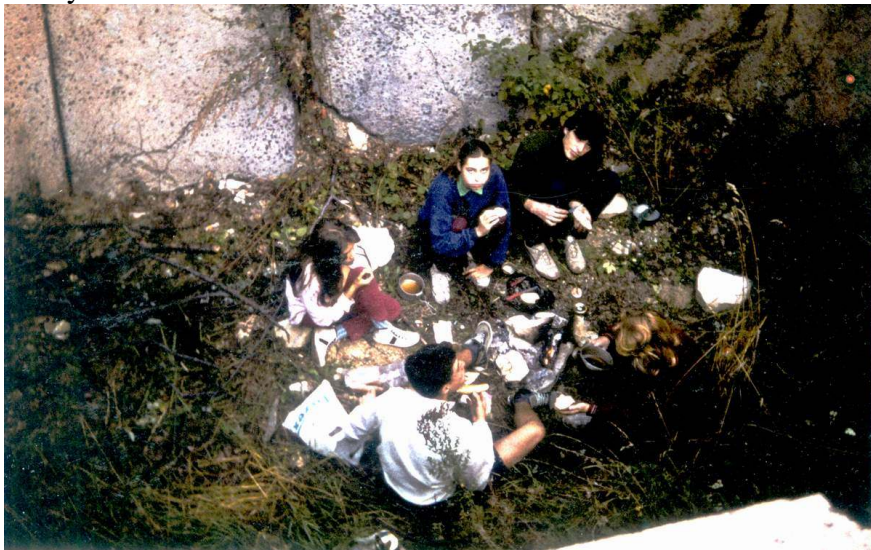
Nic vážného se nestalo, jedeme dál. Z LÁZNÍ MŠENÉ přes ŘEDHOŠŤ, JEČOVICE do PERULE. Tady počkáme na Oldu a Lenu. Asi pět kilometrů jsme teď hnali průměrnou rychlostí 30 km/h, což Lena nemá šanci zvládnout. Jede s ní Olda, tak snad dojedou. Začíná se stmívat. Čekáme už dost dlouho, ale už jsou tu.

Olda navrhuje najít urychleně nocleh vzhledem ke značnému vyčerpání Leny. Dobře tedy. Kousek před vesnicí odbočujeme do lesa. Je takové šero, že je potřeba použít osvětlení. Podél cesty zaujaly Honzu dvě věci: jednak rozsápaný zajíc - což se někdy v přírodě stává - a povalená cedule s nápisem NEBEZPEČÍ OHROŽENÍ ŽIVOTA VSTUP ZAKÁZÁN. Takovéhle tabule bývají u vojenských prostorů. Po zaparkování svého železného

koníka jdu na průzkum. Cedule nelhala. Jsme ve vojenském záložním prostoru. Jsou tu vybudovaná postavení pro nějakou těžkou kolovou techniku pod úroveň terénu, vyložená panelama.

To bude jediné správné místo pro oheň, na kterém připravíme večeři. Bude polévka, chleba a opékaný Luncheon meat. Ostatní přijali zprávu o průzkumu vlašně. Žádné nadšení, žádný odpor.

Připravili jsme ležení a odebrali se do místa improvizované kuchyně.

Tady zapláł oheň, pojedli jsme, pokecali a pak jsme se přesunuli do „hotelového pokoje“, zalehli a spíme. Tedy skoro. Kousek od místa, kde ležím, jakési podzemní zvíře buduje stanici svého metra, čímž tropí hluk. Ráno mu to vytknú.

Ráno 15.9. neděle

Dnes to bude s funkcemi takto:

Šéf výpravy	Dig
Šéf přejezdu	Štěpánka II
navigace	Olda
bank	Alice
zdravotnice	Lenka
technik	Honza III

Probouzím se vedrem. Cítím se dobře. Všichni ostatní také vstávají. Připravujeme se na jízdu a přesunujeme se do „kuchyně a

jídelny“. Připravili jsme si snídani - chleba s mazacími věcmi a čaj, snědli jsme snídani a odjíždíme.

Cestou jsme narazili opět na onoho rozsápaného zajíce. Vypadá to, jako kdyby ho v noci ještě někdo ochutnával. Nevím proč, ale všichni významně koukali po Honzovi.

Už jsme na silnici a jedeme TELCE, KLOBUKY a POZDEŇ do SRBČE. Tady jsou kousek za vesnicí hrušky. Se Štěpánkou zastavujeme, pár jich nakládáme do kapes a jedeme dál. Mají to tu do kopce. Skupina mizí za horizontem. Ne celá. Na horizontu zůstala Lena. Jde pěšky a kulhá. Zastavuji u ní. Prý ji bolí šlacha. Naštěstí je zdravotnice právě ona. Veze veškerý zdravotnický materiál. Rukou společnou a nerozdílnou jsme ji zamotali nohu do obinadla a jedeme dál.

Je to z vršku a přesto mi nestačí. Jednak nemá mnoho energie a jednak s nataženou šlachou se dost blbě šlape.

Dojeli jsme ostatní, kteří na nás čekali na křižovatce a jak jinak - jedí hrušky.

Jedeme ještě kousek a usuzujeme, že aby Lena dojela až do Prahy, je třeba šetřit jejíma silama. Zkusíme v praxi, jak se dá někoho táhnout na šňůře. Připojil jsem si ji za sebe, poučil, jak se má technicky chovat a jedem.

Při rozjezdu jsem čekal velký odpor a tak jsem zabral, co to šlo. Následkem toho celá souprava poskočila a vyrazila neuvěřitelnou rychlostí vpřed. Nečekal jsem, že to půjde tak lehce. Jede se dobře. Svítí slunce, čas 10:15. Za pár minut už o Leně na šňůře ani nevím. V úplné pohodě jedeme přes MŠEC, LODENICE, TŘEBÍZ, KUTROVICE, LOTOUŠ, BYSEŇ do STUDENĚVSI.

Do téhle vesnice se sjíždělo z kopce. Podle dohody se z každého většího svahu Lena odpojovala. I teď se odpojila. Za vesnicí je zase kopec nahoru. Zastavuji u posledního stavení, abychom se zase mohli spojit lanem. Lena už vyjela za zatačky a ze všech zbylých sil se opírá do pedálů. Dostala se až ke mně a tady se celkem hladce odložila do trávy. To celé sleduje osazenstvo domu, u kterého stojíme. Okamžitě po Lenině pádu vyšla ven paní a nabídla nám pomoc. Nechali jsme ji, aby nám doplnila vodu. Také nám zároveň vnutila rajčata. Akorát vyjdou pro všechny. Poděkoval jsem jí, zvednul Lenu, posadil ji na kolo, zapřáhl ji za sebe a vyrazili jsme.

Dostali jsme se na kopec, dojeli ostatní a teď jedu v čele, dva metry za mnou Lena, dále Honza, Štěpánka, Alice a poslední Olda. Krásná rovná silnice, jede se báječně. Najednou slyším kovový třesk. Pohledem do zrcátka zjišťuji, že srážka se odehrála mezi členkami jedoucími na čtvrtém a pátém místě. Zároveň se najednou prudce odlehčilo mému kolu. Lena se odpojila. Silnice je prázdná. Otáčím svého koníka a jedu zpět. Po ohledání obou děvčat jsme s Oldou dospěli k závěru, že se jim nic nestalo. Pojedeme dál. Připojuji Lenu a vyrážíme.

Dosáhli jsme provozní rychlosti 30 km/h. Pořád je hezky, teplo a vůbec skvěle. Jediné, co mi kalí radost, že dostávám signály ze svého těla o značném úbytku energie. Kromě toho mě začíná bolet zápěstí. Ano, to poškozené na Expedici. Nevadí, zatím ještě pojedeme. Dostali jsme se na nějaký kopec před KAČICEMI. Už nemůžu.

Štafetu převzal Olda. Připojil si za sebe Lenu a jedeme dál.

V KAČICÍCH je sraz s Tomášem a Markétou. Nejsou tu. Proč mě to nepřekvapuje? Nevadí. Rozpis trasy mají, jedeme dál. V KAMENNÝCH ŽEHROVICÍCH Honza píchnul. Zachránila ho Alice, která veze náhradní duši. Při výměně nadával jak špaček, lehce se vztekal a vůbec to s ním bylo k nevydržení. Než dokončil opravu, dohodli jsme se, že poobědváme.

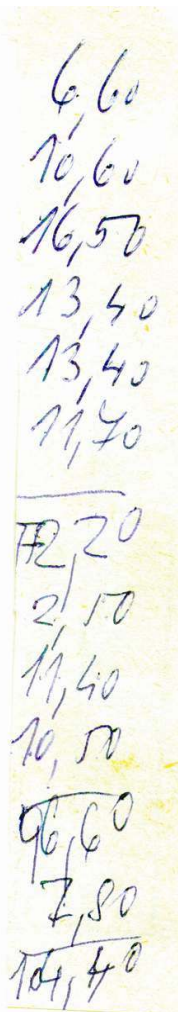

Hospoda je asi 10 m od nás. Jdeme tam.

Bohužel jídlo nic moc. Máme totiž srovnání s restaurací, kde jsme obědvali včera.

Vyrovnali jsme účet.

Alice oznámila, že v banku zbylo 150,- Kč. Dohodli jsme se, že je roztočíme.

I stalo se. Každý dostal čokoládičku, oříšky, zmrzlinku a jiné dobroty.

Před hospodou jsme snědli zmrzlinu, čokoládu i oříšky. Zbytek jsme naložili do kapes a jedeme dál.

Olda si připojil Lenu a už svištíme přes DRUŽEC, do UNHOŠTĚ, dotud pak skrze SVÁROV a PTICE do ÚHONIC. Zastavujeme na návsi. Mají tu komedianty s kolotočem, střelnicí a spoustu stánků. To je doprovod zdejšího posvícení. Krátce poté, co jsme se vmísili do davu, potkali jsme Tomáše s Markétou. Pozdravili jsme se a těsně potom si to k nám přihasil Franta.

Zajistil nám uložení kol u nějakých známých a pak jsme s ním prošli veškeré atrakce. Samozřejmě, jen se podívat. Na nějaké houpání, nebo kolotočování nemáme nejmenší chuť.

Po nějakém čase jsme si odvezli kola od známých a zamířili do DUŠNICKÉ ulice číslo 123. Zde jsme opět kola odstavili, Franta připravil velmi improvizované sezení na dvoře

postavil před nás koláčky a různé jiné dobroty, pití alkoholické i nealko a jal se vyprávět o všem možném i nemožném. Samozřejmě především o tom, v čem žije. Tedy problémy i úspěchy vesnice, kde bydlí, radioamatérské a opravárenské super úspěchy jeho tatínka, kuchařském umění jeho maminky a o srandovním počínání zdejší zvířeny.

Je 17 hodin, je třeba pokračovat. Náš hostitel se ještě zmínil o králíciích, které zde chovají. To bylo něco pro holky.

Když byli ušáci dost omuckáni, rozloučili jsme se a jedeme na Prahu.

Jedeme už známou trasou: RUDNÁ, JINOČANY, ZBUZANY, OŘECH, SLIVENEC. Tady jsme najeli na Barrandovskou radiálu a jedeme dolů. U odbočky na sídliště Barrandov se loučíme s Markétou a Lenou a pokračujeme z kopce dolů. Pomocí brzd udržuji rychlost na 50 km/h. Pod kopcem jsme odbočili na Strakonickou a po ní dojeli na Smíchov. Zastavili jsme se u Štěpánky, která si zde odložila kapsy a pokračujeme k bývalému Tanku. Tady se loučíme s Oldou a Alicí, kteří pojedou domů přes Strahov. My zbylí jedeme na Újezd, odtud k Národnímu divadlu a po nábřeží až na Nové město a do Soukenické.

Takže skončila další z výprav. Už aby byla další!!!

Technická data:

Účast: 8 jedoucích - Moje maličkost, Tomáš, Olda, Honza III, Štěpánka II, Alice, Lena, Markéta

Oficiálně priznaná kilometráž: 161 km

Oldův originál rozpisu trasy

ÚPRAVA "TAK KUDY?"

PRAHA N. MĚSTO	
LETNÁ	
NOVKA DEJVICE	
PODEBABA	
SEDLĚC	
ČERNÝ VŮL	
V. PŘÍLEPY	stevo, po 0,7 upravo
NOUZONICE	~ rovně
hrad OKOŘ	upravo (2a)
LIBOCHOVICKÝ	rovně, po 1,5 upravo
KOVÁRY	
ZÁROLANY	rovně
TREBUSICE	upravo, po 0,3 stevo
ZVOLENĚVES	2. upravo, po želez. upravo
KAMENNÝ MOST	rovně, po stevo
VELVARY	projekt, u pad. na Roud., 2. uprava
MILETICE	, na konce upravo
LOUCKÁ	rovně
VODOCHODY	upravo na hl., po 1.0 stevo
VRAŽKOV	rovně
ROVNĚ	upravo - značeno - R1P
hora ŘÍP	(podle mapy)
KLENEC	
RAČINĚVES	z hl. upravo
MARTINĚVES	stevo (konec na mapě)
CHARVAŤCE	upravo (2x)
MŠENĚ lázně	přes hl.
ŘEDHOŠŤ	rovně
JEČOVICE	rovně (pravo + stevo)
ČERNOCHOV	rovně 2x
PERUC	před na + stevo, 2. stevo
TELCE	rovně
KLOBOUKY	stevo rovně
HOŘESVICE	TŘEBÍZ, přes hl. - Alchov, upravo
POZDĚŇ	rovně
SREČ	stevo ~ lesy
MŠEC	projekt přes hl., více stevo, po Zetevu (konec rovně)
LODENICE	po 3.0 upravo, rovně
KAČICE	po hl. - Stochov, 1,5 + stevo
TUHLOVICE	
KAM. ŽEHROVICE	
DRUŽEC	
ORHOŠŤ	
SVÁROV	
PTICE	
ÚHOVICE	
RUDNÁ	
JIROČANY	
ZBUZANY	
ORĚCH	
PRAHA SLIVENEC	
BARRANDOV	
SMÍCHOV	
N. MĚSTO	

TEN. ÚJEZD - stevo - OTVOVICE - upravo
KRALUPY - po Kaji - VELVARY
po hl.

STRÁNKOV - projekt,
po hl. + 1,5 stevo
RAČINĚVES rovně
(přes hl. - upravo o stevo)
MARTINĚVES - před stevo
CHARVAŤCE - 2x upravo

TŘEBÍZ - po hl. - slou
KUTROVICE + 1,5 (přek) upravo
LODOVŮ, BYŠEŇ, na + rovně
STUDENĚVES, upravo, po 0,2 stevo
PŘELC, 2. stevo
SNEČNO, upravo po hl.
KAČICE ...